

Villiruusu

On metsän siimeksessä,
pien villiruusunen.
sen salon sydämessä,
on olla rauhainen.
Ei sinne yllä myrskysää
sen korpikuuset piirittää.
Kun metsätietä kuljin
sen ruusun kohtasin.

Kesäisen päivän helle
vain sitä rakastaa.
Ei itse tiedä kelle
tuo ruusu kukoistaa.
Mut piikkioksisansa kai,
hän villiruusun nimen sai.
Sä olet villiruusu,
ruusuista kaunehin.

Keväisen sateen jälkeen,
kauneimmin kukoistaa.
Oi minkä värin välkkeen,
tuo kukka silloin saa.
Mä silloin riennän luokse sen
ja lehtiänsä suutelen.
Sä olet villiruusu,
ruusuista kaunehin.

On ruusun kukat kauniit,
niit poimi en mä pois.
Jos toiset ruusun vievät,
se surun mulle tois.
Mä unhottaisin kaiken muun,
jos omaksein vain saisin sun.
Sä olet villiruusu,
ruusuista kaunehin.